

ja kui meie keif 52 pühhapäwa ja jured Pühhad kokku arvame, mis aastas on, siis on jo üks aasta osja meie ello taewas."

Kadrinale josid silma piisarad mõda pallejid; ei olnud selle korra mitte häldeuse, vaid kaddeduse piisarad, et Annal ja Kristohwil parram ello elli maa peäl, kui temmal. Ei jätnud egga tõ, egga süddame tunnistus tedda rahvule; süddames ei olnud rahve, egga janud temma ennast aidata mu viisi. Kui öhkamise ja kaebamise läbbi. Sellegi korra töusid rasked öhka mised ta süddamest. Klaus oli täis vihja, ja ütles pahast meleest: „Et jinna ello aia keik murred ennesest ärra heitnud, teame ammu jo; agga Jummal teab, kuidas viisi ommad lapsed töidad, et nemmad nälgas ei surre.”

„Jah, Jummal sedda teab”, vastas Kristohw, „ja hea kül, et se Temmas teäda, ja et mul sellega teggemist ei olle. Mo kohus on agga, Temma kässud piddada, ja

Josand omma sure helduse ja tarkuse sees ei sa minnust enam küüsima, kui sudan teha. Nenda pühhitsen minna pühhapäwa, ja jättan Temma holeks ommad lapsed, et nemmad nälgas ei surre. Ei saaks minnagi seks aidata, nenda sammeti kui jinna.”

„Di, ei? eks ma ei või tööd teha nende heaks?” kukkus Klaus temma vasto.

„Ja kes annab jõudo tööd teha?”

„Sedda saab siis ka”, — vastas Klaus piklamiste.

„Klaus”, ütles Kristohw armastusega, minno pärrast ärra aia jaune suust, mis se süddamest ei tulle. Sa uusud Jummal sisse nisamoti kui minna; sa uusud, et Ta sulle annud ello ja terviist, et Ta sedda heiab, agga jälle võib wöötta, nenda et jo käed peawad seisma tööd teggemast. Sa uusud ka, et kui Ta nenda teinud, Ta jo lapsi ei lassse nälgas surra. Sepärrast ärra murretse; katsu, wöötta pühhapäwa nenda pidada, kuidas Josand kässib. Vanne labbida